

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vera Concilii Tridentini Historia

Contra falsam Petri Suauis Polani narrationem

Pallavicino, Sforza

Antverpiae, 1670

Capvt VIII. Conuentus responsio; & quid contrà responderit Cheregatus.
Eius abitus: ad eundem literae Saxonis. Et Lutheri VVittembergam
reditus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11642

*Conuentus responsio ; & quid contrà responderit Cheregatus.
Eius abitus : ad eundem literæ Saxonis. Et Lu-
theri VVittembergam reditus.*

Pontificis diplomati, ac mandatorum summæ respondit Conuentus libello quem diximus. In eo Ferdinandus Archidux, frater Cæsaris, eiusque locum tenens, & cum ipso cuncti Ordines, post officia gratulationis ac reuerentiæ erga Pontificem, affirmabant (quod Suavis de industria oblitus est) se non minus quam Pontificem dolere ex animo, atque auersari impietatem, turbamenta, pericula Christianæ Religionis, à Lutherana ceterisque sectis profecta: quidquid remedij à sua ipsorum moderatione conferri posset, libenter id præstituros, Pontifici & Cæsari omnem obedientiam profitentes.

Addebant, fuisse se retardatos, ne diploma Pontificium, Edictumque Cæsareum exequerentur, à validissimis causis, quò maiora euitarent incommoda. Etenim cum longè priùs persuasum, & tunc etiam à Lutheri libris impressum fuisset animis innumeræ multitudinis, Germaniam plurimis Romanæ Curie abusibus grauiter oppressam esse, si ad eorum obseruantiam populi cogentur, tumultuatos fuisse aduersus eadem, quasi confecta ad veritatem Evangelicam conuellendam, memoratosque abusos confirmandos, ut ipsis Principibus variis ex argumentis liquebat. Adhibenda ergo esse opportuniora remedia. Hic verò confessionem, promissionemque Pontificis, inter mandata contentas, paucis modestisque verbis memorabant: vnaque adiciebant, cum Pontifex præferret animum ad eò firmum, obseruandi fauendique pro sua virili parte *Concordata Germania*, non posse ipsos quoque non vehementer incendi veræ pietatis ardore, & erga parentem optimum charitate, præsertim reipsa iam opus aggressum. Pergebant, à Pontifice entæ se petere ut articulis satisfaceret (quod iam significauimus) quos profani Principes proposuissent.

Deinde agebant de *Annatis*, hoc est de annuo prouentu, quem post obitum cuiusque Episcopi Romanus Pontifex solet exigere, dum nouum illi Ecclesiæ sufficit: asserentes à Germanis Principibus fuisse in eo consensum per aliquod tempus sub conditione, dummodò in bella contra Turcas pecunia impenderetur; quod
neuti-

neutiquam præstitum fuerat: ac proinde satius esse, ut in posterum eadem à Cæsare fisco exigeretur. Quæ postulatio re ipsa conficiebatur, ut legitimus ille fructus, ad id temporis Pontifici persolutus, non in sola Germania, sed in ceteris Christianorum Regnis pro Decimis Sacerdotiorum, à Pontifice ad Cæsarem traduceretur; quo pacto an tutius in opportunos usus conuertendus foret, pro se quisque pernoſcit. Et quod spectat ad bella contra Turcas; ubi hoc etiam verum esse concedatur, eo scilicet nomine fuisse inductas Germaniæ *Annatas*; tametsi huiusmodi bella singulis annis non gerantur, nihilominus quotiescumque ea gesta fuerant, numquam omiserant Pontifices valida Germanis auxilia suppeditare, idemque cum aliis Christianis Principibus gessere. Unde certum est, si multi simul anni connumerentur, Pontificis sumptus in hisce bellis, *Annatarum* prouentum longè transgressos.

4 Verùm, quod potissimum pro certo ponitur, profus vanum est. Nam memoratos proventus nec ex ea nec ex alia conditione Pontifex accipit, neque ex consensu profanorum Germaniæ Principum; quin illi ex Sacerdotiis totius Christiani Orbis tamquam Decimæ exiguntur, quibus summus Sacerdos, aliique minores Ecclesiastici sustententur, ut iam differuimus. Cui certè opus est pro Christianæ Gentis communi bono, non modò Pontificiam Aulam instruere plurimis eximiis ac nobilibus administris; sed suorum Senatorum indigentiam subuenire, tot Nuntiis sumptus præbere, tot miserorum fortunas erigere, totque de Republica benemeritis præmia opportunè largiri. Hoc autem ius ab eo trahit originem, quod Deus ipse statuerat in veteri Testamento. Præterquam quòd, cum Pontifex Romanus hæc emolumenta solùm colligat ex Occidentis Sacerdotiis, vel solo nomine Patriarchatus Occidentis ea iure colligit, ad quem ex Canone sexto Nicenæ Synodi contendebat Lutherus Pontificem coarctare. Quantò autem huiusmodi exactio minor sit quàm Decimæ, quæ in annos singulos penderentur, nemo est quem lateat; non solùm quia nouæ Sacerdotiorum traditiones rariùs fiant quàm quinto quoque anno (prout opus foret, quòd dimidium fructus annui, vnius anni partem decimam exæquaret) sed quia nihil exigitur ex plurimis Sacerdotiis, *delapsis*, ut aiunt, *ad manus mortuas*; neque ex iis, quæ ex veteri taxatione *viginti-quatuor ducatus Camera*, ut vocant, non excedunt, quamuis reuerà multò maioris emolumenti sint; tum denique quia ex aliis exiguntur secundùm veterem æstimationem, longè inferiorem vero prouentu.

1522.

In *Germania Concordatis* inter Nicolaum V. & Fredericum III. aliosque Principes Imperij, tam sacri quam profani Ordinis, continetur *Annatarum* exactio absque conditione memorata; quemadmodum pariter absque huiusmodi conditione eas perfoluunt reliquæ nationes Christianorum. Quod si forte Germani Principes profani aliquid in eo genere inter se statuissent, non proinde Pontifex obstringeretur, qui nec eorum Decretis consenserat, nec ipsorum consensum quæsierat, in re ab eorumdem arbitratu minime pendente, nec ab ipsis pendenda. Verum post primam huiusce mei Operis editionem, in lucem publicam prodire doctæ Prosperi Fagnani *Lucubrationes super Decretalibus*, ubi disputatur generatim de Iurè Pontificis in his *Annatis* exigendis, * per rationes adeo & factis & iure firmatas, ut quicumque ausit in posterum dentes exere quibus mordeat, simul oporteat carere sensu quo percipiat.

* In repetitione cit. præterea tit. *Ne Prælati vices suas. num. 6. vique in fi. mem.*

Pergebant: Cùm Pontifex ipsorum consilia exposceret, quibus iretur obuiam Lutheri erratis, cumque ipsi animaduertent, non mediocrem morum deprauationem, tum Lutheranâ doctrinâ, tum aliunde pariter inductam, atque ingentia imminerent pericula à Turcarum tyrannide; saluberrimum existimabant consilium, si Pontifex cum Cæsaris consensu intra annum, ubi fieri possit, Concilium congregaret in aliqua Germaniæ Vrbe, veluti Moguntiz, Colonia, Argentorati, Metis, vel alio opportuno in loco: in quo Concilio quicumque interesset vel ex Ecclesiasticis, vel ex laicis, libere promere quidquid e Christiana Republica iudicaret, non dulcia sed vera proponendo. Interim, ne quid turbaretur, daturos se operam, ut Saxoniz Septemuir, in cuius ditionem Lutherus eiusque nonnulli asseclæ se receperant, eos vetaret quidquam vel typis edere, vel scribere. Comitiorum quoque Principes curaturos, ut eo tempore in Concionibus pie placideque purum Euangelium prædicaretur, ac sacra Scriptura secundum interpretationem ab Ecclesia receptam & comprobata, subtilioribus quibuscumque prætermisissis, populorum captui minime congruentibus. Si quid verò à Concionantibus fuisset erratum, id leniter corrigendum; ne daretur occasio suspicandi, veritatem Evangelicam de industria præpediri.

Expostulauerat itidem Nuntius apud Conuentum, complures Sacerdotes ausos uxores ducere, & complures Religiosos sacrum habitum deponere. Respondent: Hæc delicta nullâ ciuili lege mulctari; proinde satis esse, si ab Episcopis anathemate, aliisque

pœnis Canonicis punirentur: quòd si iidem postea in ipsorum ditionibus aliis in rebus deliquissent, adhibendam à Principibus curam ne abirent impunes.

8 Postremò Archidux & Conuentus Pontificem obsecrabant, vti res suprâ recensitas exei-peret, tamquam ab animo Christiano, pio, sinceroque profectas; cum in ipsis præcipuum votorum esset felicitas & incolumitas Ecclesiæ Catholicæ Romanæ, ac supremi Pontificis, cui se obedientes obsequentesque filios profitebantur.

9 Nuntius, qui (vt aliquibus videbatur) ambiguas quædam voces nihil deducentes ad opus, debuisset in sensum saniores, magisque sibi propitium trahere, atque interea neruos omnes intendere quòd Lutherus opprimeretur, cœpit subtilius expendere verba responsionis, perinde ac si ea sibi licuisset pro libitu præscribere. Exposuit ergo, eâ responsione parum sibi, & minùs Pontifici satisfactum iri, ac proinde velle se Conuentui significare ea quibus Pontifex assentiri non posset, nisi corrigerentur, explicarentur, atque auerentur.

Primum: Nec à Pontifice, nec à Cæsare, nec ab vllò Christianorum potuisse vniquam putari, huiusmodi causam obtentum iri, ne Diplomati atque Edicto in Lutheranos obtemperaretur, cum fuerit reipsâ compertum, eorum scelera postea in dies semper au-gescere; vnde augendæ potius pœnæ quàm relaxandæ fuissent. Mala minimè toleranda, quòd eueniant bona. Atque vt etiam memorata *Graua mina* verè à Romana Curia fuissent illata, non propterea satis excusari hæreticos, cum potius quæcumque damna perpeti debeat Christi cultor, quàm à Fidei communione secedere.

10 Hæc ex postulatio multis haud sanè probata, cum falsò dicatur vniuersè, Malum aliquod tolerandum non esse, ne in maius malum incurratur; vti patet ex permissione meretricum. Satius fuisset, aiebant, ostendere, maius malum ex indulgentia prouenire, quàm ex rigore seueritatis imminere. Nec appositè dictum, quamquam verissimè videbatur, debere populos grauissima quæque potius tolerare, quàm se à Fidei communione seiungere: sed consultius dictum fuisset, Tametsi voluissent detrectare incommoda, quæ sibi per Romanam Ecclesiam causabantur illata, potuisse id aliter consequi, quàm vera & antiqua dogmata deserentes, seque ab Ecclesia seiungentes.

11 Deinde satis opportunis atque appositis verbis reliqua capita persecutus, ad propositam Concilij celebrationem respondit: Opinari se, haud eam Pontifici displicituram, modò illa refecarentur, quibus potuisset suspicio iniici, auctoritatis suæ coarctationera spectat-

1523.

spectari; cuiusmodi erat, ut cum Cæsaris consensu celebraretur in una ex Urbibus nominatis: ut esset liberum: atque ut iis, qui interessent, vincula iurisiurandi, & quæuis obligatio adimerentur. Quod spectabat ad primum: dixerunt aliqui, potuisse Nuntium acquiescere diuersis modis quibus de Pontifice ac de Cæsare loquebatur Conuentus, cum potuerit Concilium à Pontifice conuocari, solamque Cæsaris consensionem postulare: sine qua quis dubitaret unquam Pontificem coacturum illud fuisse, præsertim in Germania, & Germaniæ causâ?

De libertate; quis negabat, Concilium oportere esse liberum? Aliud est liberum, atque aliud effrenatum, & à suo capite minime pendens. Nec petebatur à Conuentu, ut omnia omnino vincula soluerentur; sed solum ut ea liceret cuique proponere, quæ in rem Ecclesiæ sentiret: quod, modò fiat opportunis conditionibus, nullo iurisiurandi nexu prohiberi potest. Præterquam quod tam per hæc, quam per reliquas conditiones, quippe quæ à Principibus proponebantur, tamquam de iis à Pontifice sententiam rogatis, & præterea protestantibus, & sub initium & sub finem responsionis, debitam Pontifici obedientiam, nihil eius auctoritati detractum esse velle significabant.

In Concionatoribus meritò Nuntius aliquem arctiorem nexum, & aliquid etiam plus subiectionis Ordinariis postulauit. Erga Typographos petiit, uti ex Decreto postremi Lateranensis Concilii ageretur; de quo Aleander scripserat, in Edicto Cæsareo nullam factam mentionem consultò, ne nouæ lites cicerentur, Germanis supra cetera frænum interdicti Cæsarei reuerentibus.

De Religiosorum Ordinum transugis, coniugatisque Sacerdotibus, fuit aliquorum iudicium, potuisse Nuntium interpretari responsa ex petitionis sententia; videlicet, profanas Principum vitiis Ecclesiæ præstò futuras: ille verò progressus est ad exposcendam responsi declarationem; Cum enim (subiecit) ij characterem retinerent, quamquam in scelere prolapsi, soli Antistitem iurisdictioni subdebantur.

Illud ergo Nuntij scriptum ea rerum capita perstringebat, quæ multis haud opportuna visa sunt ut in deliberationem vocarentur minime congruentem; cum ita significaretur, iam animaduerti ea apud Principes in litem vocari. Non tamen ausim de illius facta sententiam ferre. Etenim rerum conditiones, interdum illi solam qui adest compertæ, tamquam necessaria persuadent ea quæ absentibus importuna videntur. Quandoque etiam, cum ea subsequantur

tur; quædam res geritur, prouidere non licet, in causa sunt, vt à posteris tamquam imprudentia vituperentur, quod eo tempore proximia sapientia meritò habendum erat. Ceterum, tunc Conuentus visum est nihil denuò respondere; sed, quod Suauis prætermittit, Edicto, * nomine Cæsaris de more quamquam absentis vulgato, in recessu Conuentus die sexta Martij quædam loquendi formulæ sunt appositæ; quæ nullum quidem datæ responsionis caput reuocarent, sed tacitè in rem Pontificis declararent aliquos ex articulis, qui vt ambigui Cheregatum commouerant: ac proinde omisere relaxationem à iureiurando, & obligationibus eorum, qui essent Concilio interfuturi; quasi per tale silentium post Nuntij oppositionem, ostenderent eam Pontifici à se proponi, sed non absolute postulari. De pœnis verò in coniugatos Sacerdotes, ac Regulares apostatas, ita locuti sunt, vt significarent nihil aliud à se intendi, nisi profanos Principes Ecclesiasticis Magistratibus dexteras vindices porrecturos.

16 Discessit Nuntius: & quidquid operæ ibi fuerat impensum, parum valuit ad deprimendam audaciam prædicantium. Huius rei causa ea certè non fuit, quam affert Suauis, hoc est, vtramque partium fuisse pro re sua interpretatam decretum ambiguum, prædicandæ puræ veritatis secundum expositionem ab Ecclesia comprobata. Quin Lutherus * ad Saxonem scripsit, aliud de sua causa Norimbergæ, aliud in cælo decretum; tamen in aliis eius literis encyclicis, * Decretum sibi fauere iactitauit. Quinam autem eius significatio anceps esset, cum Conuentus profiteretur obedientiæ debitum erga Romanam Ecclesiam ac Pontificem, Lutheri verò doctrinam impietatem appellaret? Causa igitur fuit idem tepor in animis executorum, qui sicuti antea viuidum illum Edicti Wormatiensis longè validioris ardorem extinxerat; ita facilius effecit, vt parum illud caloris, indebili Decreto Norimbergenfi consumptum, breui languesceret.

17 Interim Lutherus è sua latebra post nouem menses prodierat, Wittembergam regressus. Hoc ipsum à Saxone ille petierat: sed durius accepit responsum ob imminencia vtrique pericula. At Lutherus satis expertus, se iam Saxonis animo potitum, rescripsit, Dei negotia rationibus humanis expendenda non esse: se compulsum ab eo Domino, qui non tantummodò, vti Fredericus, in corpus, sed in animum quoque dominabatur: ipsum Fredericum ita sentire, quòd adhuc esset imbecillis in Fide: à maligno dæmone iacta fuisse Wittembergæ quædam semina noxia, quibus se præsentè erat

Pars I.

Y

opus.

1523.

* Habetur de verbo ad verbum apud Bezouij an. 1523. num. 3.

* In 2. tom. Lutheri.

* Sleidanus lib. 4.

1523.

* In 2. tom.
Lutheri.

opus. Atque ita eò contendit, nondum nouo responso expectato. Studuit deinde Septemuirum lenire literis submissioribus, memoratam necessitatem distinctius explicantibus, quæ post Conuentum scriptæ videntur.

Noxia femina à Luthero memorata spectabant ad Augustinianos Wittembergenses; apud quos, quamquam absente satore, mala seges excreuerat: adeoque decretum ab iis fuerat Missæ sacrificium de medio tollere. Facinus absurdum nimis est Duci, deditque negotium expendendæ rei quinque ex suis literatoribus, Carolo studio, Melanchthoni, Ionæ, aliisque horum similibus, qui omnes factum comprobarunt. Non tamen omnino acquieuit Septemuir; susceptoque medio consilio in Fidei negotio, quæ, ut ceteræ Theologicæ virtutes, medium numquam habet, decretum quidem permisit, sed in supremo Urbis templo, quod ipse condiderat, iussit rem sacram more veteri celebrari: idque postea biennium perseuerauit, donec Lutheri virus totum corpus peruasit, adcoque in illud Wittembergæ cor, ut ita loquar, penetrauit.

Excitauerat Carolo studio, præter iam dictos errores, antiquam hæresim in sacras Imagines. Hæc neque volebat Lutherus improbare, quod sua etiam essent opinamenta; neque comprobare, quod non essent à se tradita, cum sibi gloriam integram ambiret Christiani Orbis à se reformati. Eapropter quæ solebat ingenij impotentiam, moras omnes sui Wittembergam reditus præcipitauit: vbi non sententiam increpuit, sed modum turbulentum & importunum illius exequendæ. Itaque dum arbitrum agit, alienos sibi fœtus adoptat.

Pontifex de hisce rebus edoctus, enixè studuerat ei parti mederi, vbi morbus sedem præcipuam fixerat, & vnde ceteris partibus suam tabem afflabat, hoc est Saxoniam. Idcirco prolixas feruidasque literas ad Saxonem scripsit, quibus per graues, paternas, studioque flagrantes formulas ponebat ob oculos ipsius errorum deformitatem, cum tam graui Diuini Numinis ac Germaniæ offensione, cum iactura illius gloriæ, quam Carolus Magnus Imperator Adriano Primo Summo Pontifice comparauerat ex redacta ad Fidem Orthodoxam Saxoniam, & cum turpi nota ingrati animi erga Romanam Sedem, à qua Gregorij V. ætate Maiores sui ob ipsorum pietatem Septemuirali dignitate fuerant exornati. Hinc illum hortabatur, ut alterius Caroli Caesaris ætate, atque alterius Adriani Pontificis, Saxoniam pristina gloriæ restitueretur. Secundas etiam adiecit literas exquisitius conscriptas, ab ipso Nuntio illi reddendas. Sed cum Saxo Norimbergam non aduenisset, ad illum vnà cum suis eas misit
Chere-

1523.

Cheregatus. Per hoc secundum diploma querebatur Adrianus, a-
manter quidem, sed liberè, ab illo in Lutheri tutela minime ob-
seruata, quæ Caietano Cardinali pollicitus fuerat; videlicet homi-
nem à se punitum iri, vbi fuisset à Pontifice proscriptus, cum con-
staret ab ipso in suis ditionibus Lutherum detineri ac foueri, non
solum post damnationem Pontificiam, sed post Edictum Cæsareum.

21 Iam verò Dux, ad diluenda obiecta, Ioannem Vmet Plucerinzium
Aulicum Norimbergam legauit, cum epistola fidei effeçtrice ad
Nuntium 15. Februarij, misitque cum eodem responsa generatim
scripta ad Pontificem, aliaque Nuntio voce exponenda. Sed digres-
so Nuntio, antequam Plucerinzius eò peruensset, quæ accepe-
rat in mandatis à Saxone, per literas datas 24. eidem significauit.
In his ad querelas violatæ promissionis respondebat: Si Caietanus
Cardinalis benè meminisset, nihil aliud ei pollicitum fuisse Septem-
uirum, nisi effecturum se, vt illum Augustam adiret Lutherus ad
rem componendam. Post reditum Lutheri Augustâ, habuisse
quidem se in animo eum è sua ditione depellere, sed à Militio,
quem Leo Decimus miserat, rogatum vt hominem retineret, ne
tabem in alias regiones diffunderet. Fuisse ab eodem Militio signi-
ficatum, eam causam à Pontifice demandatam Richardo Archie-
piscopo Treuirensi, cuius iudicio semet subdere Lutherus paratus.
Ducem numquam Luthero fuisse patrocinarum, eique ne tum qui-
dem patrocinari, vti iam declarauerat per literas ad Cardinalem
S. Georgij scriptas (erat is Raphaël Riarius, Sixti Quarti Consan-
guineus, & à quo Purpuram acceperat, Germaniæ notus ob lega-
tionem obitam in Hungaria) & coràm significauerat Coloniae
Caracciolo & Aleandro. Indicabat autem hic ea responsa, quæ il-
lis dederat, conantibus ad meliorem partem ipsum adducere, quæ
imprensa extant in II. Lutheri volumine, in quibus pariter conti-
nentur quæ cum Militio acta, & reliqua. Præterquam, quòd
tunc aestimauerat Septemuir, nondum vsque ad id temporis se
certum fuisse redditum à Cæsare, an scripta Lutheri flammis addi-
cenda essent: quòd in præsentia dicere nequaquam licebat, Edicto
Wormatiensi iam promulgato. Apposuit Plucerinzius, post Edi-
ctum Cæsareum abfuisse Lutherum Wittembergâ integrum an-
num; eò autem remigrasse incio Duce, ac tunc etiam professum
esse, se ad dicendam causam paratum, Proinde Saxonem se gessis-
se, vt probum & obsequentem Ecclesiæ Catholicæ filium dece-
bat: quòd si quis rem, vt ipse testabatur gestam, inficiaretur, se qua-
cumque opus esset ratione repugnaturum. Hinc rogare Nuntium,

Exemplar
huius totius
extat in scri-
pturis Che-
regatorum.

3523.

vt Pontificem de re tota edoceret, simulque precaretur, ne aduersis narrationibus aures porrigeret. Hæ literæ palam faciunt, ad ea vsque tempora Saxonem abstinuisse à publica Lutheranae hæresis professione, cum adhuc varia contumaciæ suæ tegumenta conquireret. Solent quippe magnæ mutationes ita in animis vt in corporibus paulatim crescere, ac demum ipsa impietas longè prius corde quàm vultu potiri.

CAPVT IX.

Adrianus VI. moritur, eique sufficitur Clemens VII.

* Non t. 3.
vt narrat
Suauis.

Maturè admodum Adrianus decessit, nimirum * 24. Septembris, vix anno peracto postquam Romæ sedit. Fuit sane optimus Sacerdos; sed Pontifex reuerà mediocris: apud populum verò, res ex euentu metientem, infra mediocrem, ob temporum iniquitatem: à Vaticanis Senatoribus supra meritum æquè aestimatus, cum euexerunt ad Solum; ac supra noxam Aulæ inuisus, cum in eo regnauit; ac supra verum incusatus, cum inde moriens descendit. Parsimonia ad Reipublicæ commodum adhibita infamiam illi peperit, tamquam aurum auarè cumulanti: sed ab ea infamia eundem liberauit in eius obitu ipsa quæstorum manus, quæ ne tria quidem scutorum millia ex ipsius arca numerauit.

Vide Io-
uium & Co-
mentia illius
electionis.

Adriani regimen viam strauit Iulio Mediceo ad Principatum obtinendum. Etenim, vt post mortem Leonis obstaculo illi erat inuidia recentis potentia, & præsumpta nimis opinio eum in sensu decessoris iturum, qui eiusdem consilio ductus credebatur, ita nunc inuidia in commiserationem migrauerat, & ipsa prælagio Pontificatus futuri consimilis illi quem eius Patruelis gesserat, adeo ipsi non oberat, vt etiam suffragaretur. Quò id percipiatur, scire oportet, fuisse initio datam operam, vt apud absentem Pontificem in suspitionem traheretur memoratus Iulius, * tamquam ad Gallorum partes conuersus. Postea Romam ingressus Adrianus, nactus quæ minus quàm nihil, hoc est, oberatum simul ærarium, & ære vacuum; faciles aures præbuit suspitionibus à Soderino Cardinali Mediceorum inimico blandè iniectis; nempe à Iulio detinuit ad se fuisse thesauros Leonis tempore expensos. Hinc Iulius Florentiam se receperat Pontifici minimè gratiofus: sed arripit illi fortuna. Interceptæ siquidem sunt Soderini literæ, adulterinis illæ quidem, sed facilis interpretationis notis exarata, quibus

* Literæ A-
driani VI.
ad Archiep.
Colentium
25. Maij
1522. inter
Barberino-
rum Cog-
mentarios.